

Καί ἀπὸ 'πάνω σκύβοντας 'π' ἐκεῖνα ἔν' ἀγγελουδί
λαλιὰ ἀγάπης μὲ γλυκὸ μουρμούρισμα τῆς κραίνει :
« γιὰ πάντα φόρτε κοπελιά, 'ς τὴν κόμη τὸ λουλουδί,
γιὰ πάντα ἔχε τὴν χαρὰ μὲς 'ς τὴν καρδίκα ἀνθισμένη ! »

Πρωτομαγιά ! τὸ ὄνειρο ποῦ κρυφοβλέπ' ἡ φύσι
κατ' ἀπ' τὴν σκέπη τοῦ χιονιοῦ σὰν εἶναι κοιμισμένη·
εἶναι γλυκεριὰ ἡ ὄψι του. . . καὶ κάπου πρὶν ἔξυπνήσῃ
μὲ μαρτιοῦ ἤλιο ἔξαρνικὸ χαμογελᾷ κλαμμένη.

Πρωτομαγιά, σὺ ὄνειρο τῆς φύσις μαγεμένο
ποῦ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀλήθεια ἔχει κάμει :
ὄλο χαρὰ σὲ κηλαῖοει ἀηδόνι ζηλεμένο
κι' ἀντιλαεῖ μὲ φλίφλισμα τὸ ἀργυρὸ ποτάμι.

Γιατί, γιατί, καθώς αὐτὸ τὸ ὄνειρό σου, φύσι,
ὁποῦ τὸν κρύν ὕπνο σου φωτίζει καὶ μαγεύει,
ἡ πρώτη λάμψι τοῦ ἡλιοῦ τὸν ὕπνον μας σὰν λύση,
καὶ τὸ δικό μας τὸνειρο ποτὲ δὲν ἀληθεύει ; . . .

Μὰ ἀκου' ! . . . πρὶν τὰ λόγια μου ἀπὸ τὸ στόμα βγοῦνε,
ἀκούω ἕναν ἄγγελο νὰ μοῦ λαλῆς τὸ πλάϊ :
« σὰν πεταλούδικι τὰ ὄνειρα θὰ βλέπῃς νὰ πετοῦνε
μὲς 'ς τὴν ἀνθή 'ς τὸν ἀτέλειωτο τοῦ Παραδείσου Μάϊ . . .

« Ἐγὼνε αὔλα φτερά τὰθῶα ὄνειρά σου.
τὰ σιμάς 'ς τὴν σπύθα τῆς αὐγῆς, πετοῦνε 'ς τὸν αἰθέρα·
ἔχε ὅσο ζῆς τοῦ οὐρανοῦ καθρέφτη τὴν καρδίκα σου,
χαμογελῶντας φύλαγε 'κεὶ νὰ τὰ ὄγῃς μὲτὰ μέρα ! »

Γλυκὸ τῆς φύσις ὄνειρο κ' ἐνθύμησι ἀκόμα . . .
γιατί, φουσῶντας δυνατὰ πρωτομαγιαῖς ἀγέρι,
πλασμένος ἀπ' ἀφρόλευκο νερὸ καὶ χρυσὸ χῶμα,
'ς τὸν Κῆπο ἔπεσ' ὁ Ἀδάμ ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι . . .

Εἶθε ποτὲ τὰ κρίνα σου, ποτὲ νὰ μὴν 'πεθαίνουν,
πρωτομαγιά, ἐνθύμησι ἀνθοστεφανωμένη,
ὄροσιὰ κι' ἄερί ἀπὸ 'ψηλὰ ἀγγέλοι νὰ μᾶς ραίνουν
κι' αὐτὴ ἡ γῆ γιὰ πάντοτε Παράδεισος νὰ γένη !

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΓΑΜΟΣ.*

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ εὐχὴ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἄλλὰ
πῶς ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι καλὴ ἡ νύξ ἐκεῖνη κατὰ
τὴν ὁποῖαν ἡ Σωσάννη ὄφειλε νὰ γράψῃ εἰς τὸν Κέ-
μιλλον ; Ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη ἀπετέλει μίαν τῶν θλι-
βερωτέρων προαπασχολήσεων αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν
ἡμέραν· ἔπρεπεν ἄρα γὰρ νὰ τὴν γράψῃ ἢ νὰ μὴ τὴν
γράψῃ ; Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ τῷ γράψῃ, ἀλλὰ
χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί θὰ ἔγραφεν.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινε καθήμενη πρὸ τῆς τραπέζης, τὴν
κεφαλὴν κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν, τῶσον ἀκίνητος
ὥστε, εἰάν μὴ ὑπῆρχε τὸ ἀκανόνιστον τῆς ἀναπνοῆς

*) Ἰδε ἀριθ. 26, σελ. 509—511.

αὐτῆς, εἰάν μὴ ἦν μόνη καὶ ἐν τῷ μέσῳ σιγῆς τάφου
θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκοιμάτο· ὅταν ἐπὶ τέλους κατε-
βίβασε τὰς χεῖρας, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς εἶχον λάμψιν
ψυχρὴν, ἐπὶ δὲ τῶν ἡμιανοίκτων αὐτῆς χειλέων ἐ-
πὴνθει μειδίαμα ὑπερήφανον. Πολλὰκις ἐδύθισε τὴν
γραφίδα εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, χωρὶς ὅμως ν' ἀποφα-
σίση ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἐπαναπίπτουσα αὐθις
εἰς τὴν ἀφασίαν ἐνῶ ἡ μελάνη ἐξηραίνετο ἐπὶ τῆς
γραφίδος.

Ἐπὶ τέλους ἐταπεινώσει τοὺς ὄμους, ἔκλινε τὸν
τράχηλον καὶ μετὰ θυμοῦ, ὅστις ἐκίνει τὴν χεῖρα
αὐτῆς ἐπὶ τοῦ χάρτου ὡς ἀστραπὴν, ἔγραψε τὰ ἐξῆς·

« Δὲν ἤξευρες ὅτι θὰ μ' ἐφόνηες. Σὺ μόνος θὰ τὸ
μάθῃς. Σοὶ κάμω τὴν τιμὴν ἐμπιστευομένη σοὶ τὸ
πράγμα. Αὔριον τὴν πρωΐαν ἢ τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν
ὄραν θὰ δυνθῶ νὰ διαφύγω, ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώ-
σει πρὶν ἢ λάθῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, θὰ ριφθῶ ἐκ
τοῦ ὕψους τῶν βράχων τῆς Φλαμμαμβίλλης εἰς τὴν
θάλασσαν. Τὸ μέρος εἶναι κατάλληλον. Τὸ ἐξήτασα,
καὶ εἶναι ἀσφαλέστατον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου
μου. Παράδοξον τέλος. Δὲν ἔχει οὕτω ; Σοὶ λέγω ὁ-
μως ἄνευ πικρίας ὅτι εἶναι τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ.

» Δὲν ἐσκέφθης τὸ τοιοῦτον. Μὴ σοὶ φαίνεται ὁμως
παράδοξον ἀφοῦ οὔτε εἰς ἐμέ φαίνεται τοιοῦτον.

» Πρέπει οἱ γονεῖς μου νὰ νομίσουν ὅτι πρόκειται
περὶ δυστυχήματος. Ἡ καρδία μου αἰμάσει ἐπὶ τῇ
πικρᾷ θλίψει, ἣν θὰ αἰσθανθῶσι· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν
καταστήσω πικροτέραν ἀκόμη. Μὴ κάμῃς μεγάλας
σκηνάς, οὔτε ἀπελπίζου ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν
μου αὐτὴν. Μὴ ἀνατείνῃς τὰς χεῖρας εἰς τοὺς οὐρα-
νοὺς, μηδὲ ἐκφέρῃς ἀναρωνήσεις. Αἱ δραματικαὶ ἐπι-
δείξεις δὲν ἐχρησίμευσαν ἀλλ' ἢ μόνον εἰς τὸ νὰ χά-
νηται καιρὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ χάνῃς σύ, διότι ἐγὼ
βιάζομαι. Θὰ ἐπιβῆς λοιπὸν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἢ
ὁποῖα θὰ σὲ φέρῃ εἰς τὴν Διελὲτ τὸ ταχύτερον. Σοὶ
γράφω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σοὶ ζητήσω αὐτὴν τὴν
χάριν. Θὰ εὖρῃς βεβαίως εὐλογον ἀρορηὴν διὰ νὰ ἐξη-
γήσῃς τὴν ἔλευσίν σου, ὡς π. χ. αἰτήσιν περὶ γάμου.

» Ἐγὼ καὶ θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην σου. Θέλω, ἅμα
ὡς μὲ εὖρουν νὰ μὲ θάψουν ἐδῶ, ἐν τῷ νεκροταφείῳ
τῆς Φλαμμαμβίλλης, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν
ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ἣ θὰ κατοικήσουν οἱ γονεῖς μου. Πι-
θανόν νὰ θελήσουν νὰ μὲ μεταφέρουν εἰς Παρισίους
διὰ νὰ μὲ θάψουν πλησίον τῶν προγόνων μου. Ἐγὼ
ὅμως δὲν θέλω, δὲν ἐπιθυμῶ τοὺς Παρισίους, οὔτε δι'
ἐμὲ οὔτε δι' ἐκεῖνους. Ἐάν μὲ θάψουν ἐδῶ, θὰ θελή-
σουν νὰ μένουν πάντοτε ἐδῶ πλησίον μου, εἶμαι δὲ
βεβαία ὅτι τὰ ὀλίγα ἔτη, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀκόμη νὰ
ζήσουν θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς, ἐδῶ ὄντας, ἥττον δυστυχῆ
ἢ ἐν Παρισίοις.

» Ὅταν κάμετε λόγον περὶ τούτου δὲν θὰ δυσκο-
λευθῆτε νὰ τοὺς καταπεισέτε. Οἱ δυστυχεῖς θὰ γίνου
τρελλοὶ ἐκ θλίψεως καὶ ἐπομένως θὰ ἀκολουθήσουν
τὴν ὄθησιν τὴν ὁποῖαν θὰ δώσῃ τις αὐτοῖς. Ἐ-
πειτα ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσετε ἐλευθέρως,
ἐπειδὴ εἴσθε μνηστήρ μου. Δυστυχῆ πλάσματα τὰ

ὅποια ἀγαπῶ! Γίνομαι ἄλλη ἐξ ἄλλου ἀναμιμνησκομένη τὸ κακὸν τὸ ὅποιον θὰ τοῖς προξενήσω καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν σκληρὰν τιμωρίαν μου.

»Βλέπεις ὅτι ὁμιλῶ πάλιν περὶ μιᾶς ἰδιοτροπίας, ἀλλ' εἶναι ἡ τελευταία, μεγίστην δ' ἀποδίδω σπουδαιότητα εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς. Ἄφου τόσα ἐκ τοῦ βίου ἤλπισα τῶν ὁποίων οὐδὲν ἐπραγματοποιήθη, εἶναι δίκαιον νομίζω, δὲν ἔχει οὕτω; νὰ λάβω τὴν μικρὰν εὐχαρίστησιν νὰ ἱκανοποιηθῶ μετὰ θάνατον. Τὴν ἱκανοποίησιν ἐκείνην θὰ τὴν ὀφείλω εἰς σέ!

»Λέγουσιν ὅτι εἶναι κακὸν ν' ἀποθάνῃ τις ἄνευ σκέψεως περὶ συγχωρήσεως πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔκαμον κακόν. Μὴ νομίζῃς ὅτι ἀποθηήσκουσα διατηρῶ αἴσθημα μνησικαχίας κατὰ σοῦ. Ὅταν τις εὐρίσκηται εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς ἀποβαίνει γενναϊόφρων. Εἶμαι παρωργισμένη μόνον κατ' ἑμαυτῆς, ἀλλὰ δὲν συγχωρῶ ἑμαυτήν.

» Ὑγείαινε».

V.

Ἄνεγνω αὖθις τὴν ἐπιστολὴν αὐτῆς μετὰ μειδιήματος εἰς τὰ χεῖλη, περιφρονήσεως πρὸς τὰ γήινα ὡς ὅτε ἐσχεδίαζεν αὐτὴν κατὰ νοῦν, ἀλλὰ τῇ φορᾷ ταύτῃ μᾶλλον καταφρανοῦς. Ὁ ὀφθαλμὸς αὐτῆς ἦν ἀπαθής, ψυχρὸς καὶ τὰ χεῖλη τεταμένα ὡσεὶ ἐζωογόνοι αὐτὰ συγκινήσις ὑπερφρανίας.

Ἦτο εὐχαριστημένη ἐξ ἑαυτῆς. Οἶα θὰ ἐγένετο γυνὴ ἂν ἡ τύχη ἦν μᾶλλον ἐπιεικὴς πρὸς αὐτήν!

Καὶ ἔμεινε ἀκίνητος ἔχουσα τὴν ἐπιστολὴν πρὸ αὐτῆς ἀνεπτυγμένην, μειδιῶσα ὡς πρὶν τὴν γράψην. Τοῦλάχιστον δὲν ἦτο οὔτε ἀδύνατος οὔτε δειλὴ.

Παρήρχετο ἡ ὥρα. Τέλος ἡ κόπωση ἔκαμψε τὸν αὐχένα αὐτῆς καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν σταυροειδῶς ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς τεθειμένων βραχιόνων αὐτῆς.

Ὅταν ἀφυπνίσθη τὰ παράθυρα αὐτῆς εἶχον ἀρχίσει νὰ λευκαίνωνται. Ἠγέρθη τότε ἔντρομος.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ἔγραψεν. Ἦτο ἡ τελευταία δι' αὐτὴν αὐγὴ, ἐχαιρέτα τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἡμέραν. Ριγοῦσα ἐκ ψύχους καὶ συγκινήσεως, ἔκαμε χειρονομίαν πικρᾶς ἀπελπισίας καὶ ἐξαίφνης ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ τῶν δύο χειρῶν, μὴ θέλουσα νὰ ἰδῇ τὸ τρομερὸν φάσμα ὑπερ ἀνωρθοῦτο πρὸ αὐτῆς.

Ὁ ἐνδοιασμὸς ὅμως οὗτος μόνον ἐπὶ δευτερόλεπτον παρετάθη, αἱ χεῖρες αὐτῆς ἐπανάπεσον αὖθις, αἱ τεθολωμένοι μεγάλαι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀνεκτῆσαντο βαθμηδὸν τὴν σταθερότητα καὶ τὸ σπινθηροβόλον τοῦ βλέμματος ὡς κατὰ τὴν νύκτα καὶ ἡσύχως ἔθεσε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς φακέλου, ὃν ἐσφράξισεν.

Οἱ πάντες ἐκοιμῶντο ἔτι ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐπλησίασε λοιπὸν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἀνασύρασα τὸ παραπέτασμα παρετήρησεν ἔξω. Ὁ λιμὴν ἦν ἔρημος, κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν ἀτμῶν λεπτοτάτης βροχῆς.

Ἔστη ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἃς δὲν ἠρίθμησε

καὶ μόλις ἐκ τῆς νύκτας ἀπέσπασεν αὐτὴν ὁ κρότος τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἐγερθέντων τοῦ ὕπνου. Ἦδη ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ὅπως ρίψῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπανωφόριον, ἔκρυψε τὴν ἄτακτον κόμην ὑπὸ ἀρμόδιον κάλυμμα καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἀψοφητῆ. Τὸ ταχυδρομικὸν κιβώτιον εὐρίσκετο ἐν ἀποστάσει πεντηκοντάδος μέτρων ἐκ τοῦ ξενοδοχείου. Διέτρεξε τὴν μικρὰν ἐκείνην ἀπόστασιν ταχέως, ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὸ κιβώτιον ἔστη. Μόλις ὅμως ἐπὶ δευτερόλεπτον παρετάθη ὁ ἐνδοιασμὸς ἐκείνος. Ἐθῆκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὁ ἔλαφρὸς ἦχος, ὃν παρήγαγεν αὐτὴ ὀλισθαίνουσα, ἦν ὡσεὶ κτύπος μαχαίρας ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Τετέλεσται. Εἶχε καταδικάσει ἑαυτὴν διὰ τῆς πράξεως ταύτης, πρὸ τῆς ἐσπέρας ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀποθαμμένη.

Ὅπως δὴποτε ἐγένετο ἀνδρεία.

Ἐπανῆλθε βραδέως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς ἀψοφητῆ ὡς εἶχεν ἐξέλθει.

Τί ἔπρεπε νῦν νὰ πράξῃ ὅπως χρησιμοποίησῃ τὸν ὀλίγον ἀπομένοντα αὐτῇ καιρὸν;

Ἠσχολήθη περὶ τὴν κόμμωσιν αὐτῆς καὶ ἐνεδύθη μετὰ κομψοπρεπειᾶς. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπασχόλησεν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὥραν. Ἐπεθύμει νὰ μὴ ἔχῃ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ ὅταν θὰ τὴν ἐπανεύρισκον, ἐφ' ᾧ ἔπλεξε σφιγκτὰ τὰς μακρὰς πλεξίδας αὐτῆς, λέγουσα καθ' ἑαυτὴν ὅτι νῦν μόνον ἡ μήτηρ αὐτῆς θὰ ἠδύνατο νὰ τὰς κτενίσῃ.

Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι τοιαῦτα σκεπτομένη ἐξετηλύνετο, ὅτι ἀφῆρει ἑαυτὴν θάρρος, ἥσθάνετο ὅμως ἀφ' ἐτέρου ὅτι κατεκυρίευσεν αὐτὴν μελαγχολία, ἡ ὅποια ἐφαίνετο αὐτῇ γλυκεία, διότι οὕτως ἐπλησίαζε πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς καὶ διότι προέβλεπε τὰς περιποιήσεις αὐτῆς ὅταν ὠραίας ἐκ τῆς καὶ τολμηρᾶς Σωσάννης δὲν θ' ἀπέμενε πλέον ἢ δυστυχῆς σῶμα ἀπεσκληρυμμένον καὶ κενὸν ζωῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφρασις Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Ἀρχαιεσδία.

Προεδρεύοντος τοῦ προέδρου κ. Ἀναστασίου Χρηστίδου καὶ παρόντων ἐξ καὶ πεντήκοντα μελῶν, ἐγένοντο τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 25 ἀπριλίου, αἱ ἀρχαιεσδία, ἥτοι ἡ ἐκλογὴ τῶν νέων κομπιτόρων, τῶν μελῶν ἐκάστης ἐπιτροπῆς καὶ τῶν ἐπιμελητῶν. Κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου ἐγένοντο τρεῖς ἐπαναληπτικαὶ ψηφοφορίαι· κατὰ τὴν πρώτην ἐκ τῶν δύο ὑποψηφίων, τῶν κ.κ. Κ. Καλλιᾶδου καὶ Δ. Μαλλᾶδου, ὁ μὲν πρῶτος ἔλαβε ψήφους εικοσιεπτὰ, ὁ δὲ